

Lumea amintirilor

Reprezentant perfect al sufletului românesc între popoare Ion Creanga este cel mai cunoscut și mai îndrăgit povestitor al nostru. El a creat povești, basme nemuritoare precum *"Ivan Turbinca"*, *"Soacra cu trei nurori"*, *"Capra cu trei iezi"*, *"Povestea lui Harap-alb"* și multe altele.

Jocurile copilărești pe care tatăl le aproba cu înțelepciune și umor, sunt înlocuite cu timpul cu adevărate aventuri care îl pun pe Nica în conflict cu adulții atrăgând după sine pedepse, amenințări sau numai spaime. Astfel mersul cu uratul, cu o recuzită improvizată și cu o recuzită nepotrivită, smântănitul oalelor cu lapte, vizitele repetate la mos Chiorțec ciubotal, trebușoara cu canepa după furatul cireselor, luarea prepelitei din cuibul ei, scaldatul, sunt întâmplări terminate, tot atâtea esecuri fiindcă sunt evenimente de cunoaștere, Nica trebuie să învețe din toate câte ceva. Astfel piul de om în devenire află că oamenii pot fi buni, harnici, generosi și întreprinzători ca mama sa, hatri ca mos Chiorțec și ca mosneagul din târg care vroia să apere pupaza, ori sunt lacomi, zgarciti, cicalitori ca matusa Marioara cu Mos Vasile, popa Oslobanul și matusa Mariuca. Așa cum am mai spus prepelitele acestea nu sunt nemaipomenite dar în acest proces de descoperire a lumii orice eveniment capătă semnificații majore.

Umorul vine și el să întărească lumea amintirilor. Observăm fel de pozne stilistice de la cuvântul calambur până la frize care, desfasurându-se normal până la un punct, se întorc pe neașteptate contra sensului firesc, construită fiind cu sîrzenie sintactică: *"...somn nu cerem de mâncare, dacă mă sculam, nu mai așteptăm să-mi deie alții...când mă lua cineva cu raul puțină treabă făcea cu mine, când mă lua cu binisorul nici atât"*

Parasirea satului înseamnă desprinderea de universalul humuleștenilor, de tărîmul miraculos al copilăriei și instrăinarea, hotărât cine știe pentru câtă vreme. În momentul în care adolescentul constientizează că va trebui să plece și să lase tot ce era drag, sufletul său vibrează profund pe toate corzile grave. Legătura eroului cu satul natal sintetizează toate elementele acestui eșeu al copilăriei de care Nica nu vrea să se despărte: *"Ozana cea frumoasă curgătoare și limpede ca cristalul, tata și mama, frații și surorile și băieții satului, tovarășii din copilărie, dumbrăvile și luncile umbroase, prundul cu stioanele, țărâni cu holdele, câmpul cu florile și mandrele dealuri, sezătorii, clăcile, horele, și toate petrecerile din sat"*. Memoria involuntară aduce în prim plan amintirile despre școala din Humulești ridicată prin grija părintelui Ioan, om vrednic și cu bunătate la care s-a adunat o mulțime de fete și băieți printre care și Nica, *"băieț prizarit, rusinos și fricos de umbră sa"*, ca orice copil. El nu înțelege rostul învățaturii: prinde muște cu ceaslovul, fuge de la școala de frică lui sfântul Nicolae. Numai stăruința mamei și a bunicului David, Nica pleacă să urmeze școala lui Alecu din Brosteni. Plecarea înseamnă ruperea de sat și de părinți.